

var hun endnu kun et Barn. Men den Dag, da Telegrammet kom om Rømningen, vilde hun aldrig glemme. Faderens Ophidselse, hans hvide, sammenbidte Ansigt, og Moderens forstenede Ro. Og siden — den fortvivlede Venten, den aarelange Haaben paa et Livstegn.

Saadan var Sorgen kommen til hendes Forældre, som dog var saa lykkelige med hinanden, og havde gjort Moderens Haar hvidt før Tiden. I hvilken Skikkelse skulde den engang komme til Torben og hende? For det var jo det forfærdelige, at overfor Ulykken var Alle lige værgeløse. Hvad nyttede alle vore Anstrengelser, alle vore gode Forsætter, alle vore Forskansninger? Ulykken gik gennem lukkede Døre og tog med sig, hvad vi netop troede allerbedst forvaret . . .

Hun hørte Skridt bag sig. Det var Torben, der kom for at hente hende. Hun rejste sig hastig, og da hun mødte den store, trygge Glæde i hans Ansigt, jog der paany en Isning gennem hendes Hjerte.

De fulgtes tilbage til Bænken, hvor Moderen sad. Torben foreslog at spasere lidt op i Skoven; men Fru Bertha fandt det paa Tide at vende hjem. Jytte ytrede ingen Mening, og det blev da til, at de tog afsted.

Paa Vejen op ad de mange stejle Stentrapper, der førte op til Landevejen, hvor deres Vogn holdt, gik